

בש"פ 2100/14 - עבד אלמוענעם דוחה נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בירושלים

בש"פ 2100/14 - א'

לפני: כבוד הרשם גיא שני

המבקש: עבד אלמוענעם דוחה

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשה להארכת מועד להגשת ערעור

החלטה

לפניי בקשה להארכת מועד להגשת ערעור. הבקשה, שהוגשה ביום 19.3.2014, מתייחסת לגזר דין שניתן על-ידי בית המשפט המחוזי בחיפה ביום 25.4.2013, קרי לפני קרוב ל-11 חודשים, ובו הושת על המבקש עונש של מאסר בפועל לתקופה של 4 שנים, וכן מאסר על-תנאי ופיצוי למתלונן. עונש זה בא בעקבות הרשעתו של המבקש, על-פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון, בשורה של עבירות.

דין הבקשה להידחות.

כידוע, במקום שבו מבוקשת ארכה להגשת ערעור בהליך פלילי, לא נדרש מבקש הארכה להציג "טעם מיוחד" (אמת-המידה להארכת מועד בהליך אזרחי), אלא די בהצגת "טעם ממשי המניח את הדעת". בהקשר זה ישקול בית

עמוד 1

משפט, בין היתר, את משך האיחור; את ההצדקה הנטענת לאיחור; ואת סיכויי הלכאוריים של ההליך העיקרי (ראו בש"פ 5988/06 נגר נ' מדינת ישראל (25.07.2006); בש"פ 6125/09 רבין נ' מדינת ישראל (11.08.2009)). יש להדגיש, כי גם בהליך הפלילי יש להקפיד על קיום המועדים הנקובים בחוק, וכי הארכת מועד תינתן רק במקום שבו הוצג טעם ממשי המניח את הדעת.

בענייננו לא נחה דעתי בדבר קיומו של טעם ממשי למתן הארכה המבוקשת. ראשית, מדובר כאמור באיחור ניכר ביותר. איחור כה ממושך הוא שיקול משמעותי נגד היענות לבקשה. שנית, המבקש מעלה בכלליות סיבות שונות שבגינן לא פעל עד כה להגשת ערעור או בקשה להארכת מועד. בין הסיבות: לחץ ובלבול, אי-הבנה בינו בין עורך-דינו, והיעדר היכרות עם החוק ועם עולם בית הסוהר. אולם, טענות כלליות אלה אינן יכולות לשמש הצדקה להגשת הליך זמן כה רב לאחר גזר הדין. אדגיש, כי מעבר לעובדה שהמבקש היה מיוצג בבית המשפט קמא, ומן הסתם יכול היה לברר כראוי את המועד הקצוב בדין להגשת ערעור, הרי שמועד זה צוין מפורשות בסיפא לגזר הדין (שם נרשם: "זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום מהיום").

לאור האמור, איני סבור כי יש מקום לאפשר, כעת, הגשת ערעור על חומרת העונש. הבקשה נדחית אפוא.

ניתנה היום, י"ח באדר ב' תשע"ד (20.3.2014).

גיא שני, שופט
ר ש ם